

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 251/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1877/10 од 20.06.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3107/12 од 13.06.2013. године, у седници већа одржаној 10.04.2014. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1877/10 од 20.06.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3107/12 од 13.06.2013. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1877/10 од 20.06.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3107/12 од 13.06.2013. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. Законика о кривичном поступку.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 1877/10 од 20.06.2012. године, између осталих, окривљени Д.Ј. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци за коју је истовремено одређено да се неће извршити уколико окривљени у року од четири године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, а у случају опозивања условне осуде окривљеном се у утврђену казну затвора има урачунати време које је провео у притвору од 27.05.2012. до 20.06.2012. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан на основу члана 196. став 3. у вези члана 193. став 2. ЗКП-а да суду на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 24.117,50 динара, а на основу члана 194. став 2. ЗКП-а окривљени је обавезан да суду плати трошкове, о чијој висини ће суд донети посебно решење, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3107/12 од 13.06.2013. године одбијене су, као неосноване, жалбе Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици, окривљеног Д.Ј. и окривљене С.Ж. и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици К 1877/10 од 20.06.2012. године.

Бранилац окривљеног Д.Ј., адвокат В.Ђ., је на основу члана 483. став 3. у вези става 1. ЗКП-а, против наведених правноснажних пресуда поднео захтев за заштиту законитости, због повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. у вези члана 439. тачка 2. ЗКП-а, те повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, с предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Д.Ј. огласити кривим због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката В.Ђ., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72 од 28.09.2011. године) нашао:

Део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј, којим указује на повреду закона из члана 485. став 4. у вези става 1. у вези члана 439. тачка 2. ЗКП-а, са образложењем да је кривични закон повређен јер је суд везано за лаку телесну повреду коју је задобила окривљена С.Ж., односно везано за тежи облик кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ морао утврдити нехат окривљеног Д.Ј., Врховни касациони суд оцењује као неоснован.

Наиме, овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је радње окривљеног Д.Ј. правно оценио као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ. Првостепени, а такође и другостепени, суд је у редовном кривичном поступку правилно утврдио да је окривљени Д.Ј кривично дело - насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ извршио са умишљајем.

Одредба члана 344. став 2. Кривичног законика предвиђа тежи облик радњи извршења кривичног дела насилничко понашање и то алтернативно у случајевима: ако је дело извршено у групи; ако је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда и ако је извршењем дела дошло до тежег понижавања грађана. Код тежег облика насилничког понашања којим је нанесена лака телесна повреда, битно је да је лака телесна повреда нанесена у току насилничког понашања, без обзира да ли је нанесена лицу према коме је вршено насилничко понашање или неком другом лицу. Код таквог тежег облика радње извршења кривичног дела насилничко понашање, наношење лаке телесне повреде је обухваћено умишљајем окривљеног и не може се сматрати наступањем теже последице као на пример код кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. у вези члана 289. став 1. и 2. Кривичног законика када се и примењују одредбе из члана 27. Кривичног законика. Дакле, првостепени и другостепени суд у редовном кривичном поступку нису учинили повреду одредбе члана 439. тачка 2. ЗКП-а, јер су у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се може применити, па су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног Д.Ј. оцењени као неосновани.

Део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј, којим се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, наводима да у побијаним пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама које су предмет доказивања ... Врховни касациони суд је одбацио, јер чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, ова повреда закона није предвиђена као разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко изабраног браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**